

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம :

நம்பெருமாள் விஜயம்

(ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:)

(மலர் 420)

Jun (2) / 2024

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்
'ஸ்ரீ அஹோயில தாஸன்' க.ஸ்ரீதரன்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:
திருவே தஞ்சம்
திருவரங்களே தஞ்சம்
தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார் காவிரி நீர்
செய்ப்புரள ஓடும் திருவரங்கச் செல்வனார்
எப்பொருட்கும் நின்று ஆர்க்கும் எய்தாது நான் மறையின்
சொற்பொருளாய் நின்றார் என் மெய்ப்பொருளும் கொண்டாரே.

காவேரி வர்த்ததாம் காலே காலே வர்ஷது வாஸவ:
ஸ்ரீரங்கநாதோ ஜயது ஸ்ரீரங்கஸ்ரீச்ச வர்த்ததாம்

ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:

உட்பொதிவு

1. லக்ஷ்மீ தந்திரம்3
2. ஸங்கல்ப ஸூர்யோதயம்4
3. திருவாய்மொழி (ஈடு வ்யாக்யானம்).....5
4. ஸ்தோத்ர ரத்னம் (பெரியவாச்சான்பிள்ளை வ்யாக்யானம்).....16

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபாஞ்சராத்திர ஆகம நூலான

லக்ஷ்மீ தந்திரம்

(பகுதி – 240)

நேத்ர முத்திரை

25. கரயோர்கந்திதாங்குல்ய: ஸம்வருதா: பாணிப்ருஷ்டகா:
தர்ஜந்யௌ ப்ராந்த ஸம்லக்நே ஸுஷிரே சோச்சித்ரிதே தயோ:
26. அங்குஷ்டௌ மூல ஸம்லக்நௌ விபர்யஸ்தௌ பரஸ்பரம்
ச அக்ஷுஷ்யேஷா பவேந்முத்ரா நிபத்யா சக்ஷுரந்திகே

குறிப்பு – இந்த முத்ரையானது, கண்களுகானது. இதனைக் கண்களுக்கு அருகில் காண்பிக்கவேண்டும்.

அஸ்த்ர முத்திரை

27. தர்ஜநீம் ஸ்போடயேத்திசக்ஷு தசாஸ்வங்குஷ்டகேந து
த்ருதம் கரத்வயேநைவ சக்ஷுர்ப்யாம் ஸம்நிரீசக்ஷயேத்
28. அஸ்த்ரமுத்ர இதி விக்யாதா த்ராஸநீ தேவவித்விஷாம்
அங்காநாம் இயம் உத்திஷ்டா ஷண்முத்ரீ ஸர்வஸாதநீ

குறிப்பு – இந்த முத்ரையானது, தேவதைகளுடைய விரோதிகளை அச்சம் அடையச் செய்யும் அஸ்த்ர முத்ரையாகும். இதுவரை கூறப்பட்ட ஆறு முத்ரைகளும், உடலில் உள்ள பல்வேறு பாகங்களுடைய செயல்பாடுகளுக்கு உரியதாகும்.

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்ரீகமலவல்லி நாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீவேதாந்த மஹாதேசிகள் அருளிச் செய்த

ஸங்கல்ப ஸூர்யோதயம்

(பகுதி – 106)

[சிஷ்யன் சிறிது உரத்த குரலில்]

137. ஜயதி ஸகல வித்யாவாஹிநீ ஜந்மசைலோ
ஜநிபத பரிவ்ருத்திச்ராந்த விச்ராந்தி சாகீ
நிகில குமதி மாயாசர்வரீபால ஸூர்யோ
நிகம ஜலதிவேலா பூர்ணசந்த்ரோ யதீந்த்ர:

பொருள் – வித்யைகள் என்னும் அனைத்து ஆறுகளும் பிறக்கும் மலையாக உள்ளவர்; ஸம்ஸாரம் என்னும் பாதையில் அலைந்தபடி உள்ளவர்கள், தங்களுடைய களைப்பு நீங்கும்படியாக இளைப்பாறத்தக்க மாமரமாக உள்ளவர்; வேதங்களுக்கு முரணாகப் பொருள் உரைக்கும் இருள் போன்ற அனைவருக்கும், பாலசூரியனாக உதிப்பவர்; வேதம் என்னும் ஸமுத்ரத்தைப் பொங்கும்படிச் செய்யும் பூர்ணமான சந்த்ரனாக உள்ளவர்; யதிகளின் தலைவர்; இப்படிப்பட்ட இராமாநுசருக்கு வெற்றிகள்.

தூப்புல்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:
ப்ரபந்ஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவாய்மொழி

இதற்கு ஸ்வாமி வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை அருளிச் செய்த
முப்பத்தாறாயிரப்படி என்னும் ஈடு வ்யாக்யானம்
மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்
(பகுதி – 385)

5-8-10 வாரா அருவாய் வரும் என் மாயா மாயா மூர்த்தியாய்
ஆரா அமுதாய் அடியேன் ஆவி அகமே தித்திப்பாய்
தீரா வினைகள் தீர என்னை ஆண்டாய் திருக்குடந்தை
ஊராய் உனக்கு ஆள் பட்டும் அடியேன் இன்னம் உழல்வேனோ

பொருள் - கண்கள் கொண்டு அனுபவிப்பதற்கு ஏற்ப உள்ள வடிவழகு கொண்டு நடந்து வராமல், ரூபம் அற்ற நிலையில், என்று மனதில் தோன்றி, உனது மயக்க வைக்கும் குணங்களை எனக்கு வெளிப்படுத்துபவனே! அவ்விதம் அந்தராத்மாவாக மட்டும் வராமல், அழிக்க இயலாதபடி உள்ள நித்ய மங்கள திருமேனி கொண்டவனே! எத்தனை அனுபவித்தாலும் மனநிறைவு கொள்ளாதபடி உள்ள அமிர்தம் போன்று இனிமையுடன், உன்னுடைய அடிமையாக உள்ள எனது உயிருக்கு இடமாக உள்ள மனதில் எல்லையற்ற ரஸத்தை உண்டாக்குபவனே! இப்படிப்பட்ட எல்லையற்ற அனுபவித்திற்கு, எல்லையற்ற காலமாகத் தடையாக உள்ளதும், எப்போதும் விலகாததும் ஆகிய எனது பாபங்கள் அனைத்தும் நீங்கும்படியாக, என்னை எனது சொற்கள் கொண்டு கைங்கர்யம் செய்பவனாகச் செய்தாய். அது மட்டுமே அல்லாமல், எனது கண்களைக் கண்டு அனுபவிக்கலாம்படி திருக்குடந்தையை உனக்கே உரிய திவ்ய தேசமாகக் கொண்டு அருகில் உள்ளவனே! இவ்விதம் ஸௌந்தர்யம் மற்றும் எளிமை நிறைந்த உனக்கு அடிமையாக உள்ளபோதிலும், வேறு கதியற்றவனாக உள்ள நான், இனியும் உள்ள காலங்களில், நான் எண்ணியபடி உன்னுடன் பழகுதல் போன்று பரிமாற்றங்கள் செய்யாமல், இங்கு அலைந்து திரிவேனோ?

அவதாரிகை - “திருக்குடந்தையிலே புக, நம் மனோரதமெல்லாம் ஸித்திக்கும்” என்று செல்ல, மனோரதித்தபடி தாம் பெறாமையாலே; இன்னமும் எத்தனை திருவாசல் தட்டித் திரியக்கடவேனென்கிறார்.

விளக்கம் - “திருக்குடந்தைக்குச் சென்றால் நம்முடைய அனைத்து விருப்பங்களும் நிறைவேறும்” என்று எண்ணியபடி அங்கு சென்றார். ஆனால் தனது விருப்பங்கள் நிறைவேறப் பெறவில்லை. ஆகவே, “இன்னமும் எத்தனை நாட்கள் எத்தனை திவ்யதேசங்களுடைய திருவாசல்களைத் தட்டியபடி திரிவேன்?”, என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (வாராவருவாய்) வாராதவருவாய். பாஹ்ய ஸம்சுலேஷம் பண்ண வாராத அருபி த்ரவ்யமாய். (வருமென் மாயா) “அருவாய் வருமென் மாயா” என்று, “அரு” என்கிற பதத்தை இங்கேயுங் கூட்டிக் கொள்வது. மறந்து பிழைக்கவொண்ணாதபடி அகவாயிலே யருவாய்க் கொண்டு ப்ராகாசிக்கிற ஆச்சர்யபூதனே. (மாயா மூர்த்தியாய்) நித்யமான திவ்ய மங்கள விக்ரஹத்தையுடையாய். அல்லாதாருடைய தேஹங்களடைய உத்பத்தி விநாசங்களை யுடைத்தாயிறேயிருப்பது. (ஆராவமுதாய்) நிரதிசய போக்யனாய்க் கொண்டு எனக்கு மறக்கவொண்ணாதபடி யிருக்கிறவனே. (அடியேனாவி யகமே தித்திப்பாய்) என்றும் உனக்கு ஸ்வம்மான என்னெஞ்சினுள்ளே உன் போக்யதையை ஆவிஷ்கரித்து அநுபவிப்பித்தவனே.

விளக்கம் - (வாரா அருவாய்) ரூபம் அற்றவனாக வருவாய். புறத்தில் கண்டு சேர்ந்து நிற்கலாம்படி வராமல், ரூபம் அற்றவனாக. (வரும் என் மாயா) - அதாவது “அருவாய் வரும் என் மாயா” என்பதாக “அரு” என்பதை இங்கு சேர்த்துக் கொள்ளவேண்டும். மறந்து நின்றால் பிழைக்க இயலாதபடி நெஞ்சத்தின் உள்ளே ரூபம் அற்றவனாக வந்து புகுந்து ப்ராகாசித்தபடி உள்ள வியப்பளிக்கும் நாதனே! (மாயா மூர்த்தியாய்) - எப்போதும் திவ்யமங்களகரமாக உள்ள திருமேனியைக் கொண்டவனே! மற்ற அனைவருடைய சரீரங்களும் உற்பத்தி மற்றும் அழிவுடன் கூடியதாக அல்லவோ உள்ளது? (ஆரா அமுதாய்) - எல்லையற்ற இனிமை கொண்டவனாக, என்னால் மறக்க இயலாதபடி உள்ளவனே! (அடியேன் ஆவி அகமே தித்திப்பாய்) - எப்போதும் உனக்கு உடைமையாக உள்ள எனது

நெஞ்சத்தில், உனது இனிமையை முற்றிலுமாகப் பரப்பி, அதனை நான் அனுபவிக்கும்படிச் செய்தவனே!

வ்யாக்யானம் - (தீரா வினைகள் தீரவென்னையாண்டாய்) அநுபவைக விநாச்யமாய், உன்னையொழிய ஒருவரால் போக்க வொண்ணாத, த்வநுப விரோதியான கர்மங்களைப் போக்குவித்து, “அடியேனாவியகமே தித்திப்பாய்” என்னும்படி புகுர நிறுத்தினவனே! “பிணியுமொழிகின்றதில்லை பெருகுமிதுவல்லால்” என்கிறபடியே “தீர்ப்பாரை யாமினி” இல்வினைகள் தொடக்கமானவற்றைப் போக்கி என்னை யடிமை கொண்டாயென்றுமாம்.

விளக்கம் - (தீரா வினைகள் தீர என்னை ஆண்டாய்) - அனுபவித்தால் மட்டும் கழியக் கூடியதாக, உன்னைத் தவிர வேறு யாராலும் நீக்க இயலாத, உனது அனுபவத்திற்குத் தடையாக உள்ளதான கர்மங்களை நீக்கி, “அடியேன் ஆவி அகமே தித்திப்பாய்” என்று கூறலாம்படியாக உள்ளே புகுந்து நிற்பவனே! திருவாய்மொழி (4-6-6) - பிணியும் ஒழிகின்றதில்லை பெருகும் இதுவல்லால் - என்பதற்கு ஏற்ப, திருவாய்மொழி (4-6) - தீர்ப்பாரை யாம் இனி - என்ற திருவாய்மொழியில் கூறப்பட்ட வலிய வினைகள் தொடக்கமாக உள்ளவற்றை விலக்கி, என்னை அடிமையாக்கிக் கொண்டாய் என்றும் கூறலாம்.

வ்யாக்யானம் - (திருக்குடந்தையூராய்) என்னை அடிமை கொள்ளுகைக்குத் திருக்குடந்தையிலே வந்து ஸந்நிஹிதனானவனே! பர வ்யூஹ விபவங்களை வ்யாவர்த்திக்கிறது. நான் கிட்டாத அம்சத்துக்கு நீ கிட்ட வந்து கிடக்கிறவனே! ஒரு நத்தமில்லாதானொருவனையோ நான் பற்றிற்று. (உனக்காட்பட்டும்) ஸம்ஸாரிகளை அநுபவிப்பிக்க வந்து கிடக்கிற உனக்காட்பட்டும். (அடியேன்) ஆருடைய வஸ்து இங்ஙன் அலமந்து திரிகிறது. (இன்னமுழல்வேனோ) என் ஸர்வபரத்தையும் உன் திருவடிகளிலே புகட்டு, நீ செய்து தலைக்கட்டக் கடவையாக நினைத்திருக்கிற நான், இன்னம் எத்தனை திருப்பதிகள் புக்குத் தட்டித் திரியக் கடவே னென்கிறார்.

விளக்கம் - (திருக்குடந்தை ஊராய்) - என்னை அடிமையாக்கிக் கொள்வதற்காகவே திருக்குடந்தையில் மிகவும் அருகில் வந்து கிடப்பவனே! இதன் மூலம், “பரம்,

வ்யூஹம், விபாம்” ஆகியவற்றுக்கும், அர்ச்சைக்கும் உள்ள வேறுபாட்டைக் கூறுகிறார். நீ உள்ள உள்ள பரமபதம் தேடி வந்து நான் உன்னை அடைய வேண்டியதாக உள்ளபோது, நான் உள்ள இடம் தேடி வந்து நீ அருகில் கிடக்கிறாய். ஒரு கிராமம் கூட இல்லாத ஒருவனையோ நான் பற்றி நிற்கிறேன்? (உனக்கு ஆட்பட்டும்) - ஸம்ஸாரிகள் அனைவரும் உன்னை அனுபவிக்கும்படிச் செய்வதற்காக இங்கு வந்து சயனித்துள்ள உனக்கு அடிமையாக உள்ளபோதிலும். (அடியேன்) - யாருடைய வஸ்துவான எனது இந்த ஆத்மா, இவ்விதம் திரிந்தபடி உள்ளது? (இன்னமும் உழல்வேனோ) - எனது பாரங்கள் அனைத்தையும் உனது திருவடிகளில் வைத்து, இவற்றை நீ செய்து முடிக்கவேண்டும் என்று முடிவு செய்த நான், இன்னமும் எத்தனை திவ்ய தேசங்களுக்குச் சென்று, அவற்றின் திருவாசல்களை, பலம் அற்றவனாகத் தட்டித் திரியவேண்டும்?

5-8-11 உழலை என்பில் பேய்ச்சி முலையூடு அவளை உயிர் உண்டான் கழல்கள் அவையே சரண் ஆகக் கொண்ட குருகூர்ச் சடகோபன் குழலின் மலியச் சொன்ன ஓர் ஆயிரத்துள் இப் பத்தும் மழலை தீர வல்லார் காமர் மான் ஏய் நோக்கியர்க்கே

பொருள் - குறுக்கு மரத்தைக் கோர்த்தது போன்ற எலும்புகள் கொண்ட பூதனையின் ஸ்தனங்கள் மூலமாக அவருடைய உயிரைப் பறித்து, விரோதிகளை எப்போதும் அழிக்கும் இயல்புடைய க்ருஷ்ணனுடையதும், தனக்கு உபாயமாக ஒளிர்ந்தபடி உள்ள திருவடிகளையே தனது விருப்பங்களுக்கு ஏற்ற உபாயமாகக் கொண்டவரும், ஆழ்வார் திருநகரிக்கு நிர்வாகியாக உள்ளவரும் ஆகிய நம்மாழ்வார், சப்த ஸ்வரத்தை உண்டாக்கவல்ல க்ருஷ்ணனுடைய புல்லாங்குழலுடைய இசையைக் காட்டிலும் மிகவும் இனிமையாக இருக்கும்படியாக அருளிச்செய்த, இதனைப் போன்று வேறு இல்லை என்று கூறலாம்படியாக உள்ள, ஆயிரம் திருவாய்மொழிகளில், இந்தப் பத்துப்பாட்டையும், தங்களுடைய இளமை தீரும்படியாகப் பொருள் உணர்ந்து கூறவல்லவர்கள், மான் போன்ற கண்கள் கொண்ட தேவலோகப் பெண்களுக்கு, மன்மதன் போன்று இருப்பார்கள்

அவதாரிகை - நிகமத்தில் இப்பத்தைப் பழுதறக் கற்கவல்லார், காமிநிகளுக்குக் காழகரைப்போலே ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு போக்யராவரென்கிறார்.

விளக்கம் – இறுதியாக, “இந்தப் பத்துப் பாசுரங்களை எந்தவிதமாக பழுதும் இன்றி கற்க வல்லவர்கள், காதலிகளுக்கு ஏற்ற காதலர்கள் போன்று, ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு இனிமையாக இருப்பார்கள்”, என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (உழலையென்பில் இத்யாதி) உழலை கோத்தாற்போலேயிருக்கிற எலும்புகளையுடைய பூதநை முலை வழியே அவளுடையவுயிரையுண்டான். (கழல்களவையே சரணாகக் கொண்ட) விரோதி நிரஸந சீலனுடைய திருவடிகளையே அநிஷ்ட நிவ்ருத்திக்கும் இஷ்ட ப்ராப்திக்கும் உபாயமென்று அத்யவஸித்த ஆழ்வார். விரோதியைப் போக்குவதும் அவனைத் தருவதும் திருவடிகளையென்கை அவதாரணத்தால். (கழல்களவையே சரணாகக் கொண்ட) பலியாவிட்டாலும் தம்மடி விடாரிநே இவர்.

விளக்கம் - (உழலை என்பில் இத்யாதி) - நன்கு காய்ந்த மரக்கட்டைகள் போன்றுள்ள எலும்புகள் கொண்ட பூதனையின் ஸ்தனங்கள் வழியாக அவளுடைய உயிரைப் பறித்தான். (கழல்கள் அவையே சரணாகக் கொண்ட) - விரோதிகளை அழிக்கும் இயல்பு கொண்டவனுடைய திருவடிகளையே, தனது விருப்பம் அற்றவைகள் நீங்குவதற்கும், விரும்பமானவை கிட்டுவதற்கும் அண்டி நிற்கும் ஆழ்வார். “திருவடிகளையே” என்றுள்ள ஏவகாரத்தால், விரோதியைப் போக்குதல் மற்றும் அவனையே கொண்டு தருதல் ஆகிய இரண்டையும் செய்வது அவனுடைய திருவடிகளே ஆகும் என்கிறார். (கழல்கள் அவையே சரணாகக் கொண்ட) - அவை இவருக்கு வேண்டியதைச் செய்து பலன் தரவில்லை என்றாலும், அவற்றை இவர் விடமாட்டார்.

வ்யாக்யானம் - (குழலில் மலிய) திருக்குழலோசையிற்காட்டிலும் மிஞ்சி, கேட்டார் நோவுபடும்படியாயிருக்கை. “மரங்கள் நின்று மது தாரைகள் பாய”விநே அங்கு, “மரங்களுமிரங்கும் வகை” இங்கு; இனி நாமிரங்குகிறவிது தன்னேற்றமிநே யிங்குத்தைக்கு. அத்விதீயமான ஆயிரந்திருவாய்மொழியில் இப்பத்தையும். (மழலை தீர வல்லார்) இளமை தீர வல்லார். அதாவது “வரிற் பொகடேன், கெடில் தேடேன்” என்றிருக்கையன்றிக்கே, இவர் சொன்ன ஆற்றாமையோடே

சொல்லவல்லார். “அழுவன் தொழுவன் ஆடிக்காண்பன் பாடியலற்றுவன்” என்றிறே இவராற்றாமை.

விளக்கம் - (குழலில் மலிய) க்ருஷ்ணனுடைய புல்லாங்குழல் ஒலியில் உள்ள இனிமையைக் காட்டிலும் அதிக இனிமையாக, கேட்பவர்கள் மீண்டும் கேட்கவேண்டும் என்று துடிக்கும்படியாக உள்ள பாசுரங்கள். பெரியாழ்வார் திருமொழி (3-6-10) - மரங்கள் நின்று மது தாரைகள் பாய - என்பதாக நிலைமை அங்கு உள்ளது; திருவாய்மொழி (6-5-9) - மரங்களும் இரங்கும் வகை - என்பதாக நிலைமை இங்கு உள்ளது. இவருடைய பேச்சைக் கேட்டால் பகைவர்களும் இரங்கும்படியாக உள்ளது; ஆனால் அவன் இரக்கம் கொண்டு திருமுகம் காண்பிக்காமல் உள்ளது ஏன்? தன்னால் கைவிடப்பட்ட ஸம்ஸாரத்தில் உள்ள ஒருவர் தன்னை விரும்பி அழைக்கும் இந்த அழைப்பானது, அவனுக்கு ஈர்ப்பாக உள்ளதால், மேலும் அழைத்தபடி இருக்கட்டும் என்று உள்ளான். இதனைப் போன்று இரண்டாவது வேறு இல்லை என்னும்படியாக உள்ள ஆயிரம் திருவாய்மொழிகளில் உள்ள இந்தப் பத்தையும். (மழலை தீரவல்லார்) - இளமை என்பது தீர வல்லவர்கள். இளமை என்பது, விருப்பு வெறுப்பு இன்மையைக் குறிப்பதாக உள்ளது; அதாவது, “வந்தால் போக விடமாட்டேன், காணவில்லை என்றால் தேடமாட்டேன்” என்று இல்லாமல், இவர் கூறிய ஆற்றாமையுடன் கூற வல்லவர்கள். திருவாய்மொழி (5-8-5) - அழுவன் தொழுவன் ஆடிக்காண்பன் பாடியலற்றுவன் - என்பதாக அல்லவோ இவருடைய ஆற்றாமை ஆகிறது.

வ்யாக்யானம் - (காமர் மானேய் நோக்கியர்க்கே) மானையேய்ந்த நோக்கையுடைய ஸ்த்ரீகளுக்குக் காழுகரைப் போலேயாவர். ஆவதென்? என்னில், “தூராக்குழி தூர்த்து எனைநாளகன்றிருப்பன்” (5.8.6) என்றவிவர் இது பலமாகச் சொல்லும்போது கீழோடே வ்யாஹதமாம். ஆனால் சொல்லிற்றாயிற்று என்? என்றால், “மேல் கொடிதான நரகம்” என்னா நிற்கச்செய்தேயும், விஷய ப்ரவணர் அது பாராதே மேல்விழுமாபோலே, இது கற்றாரை எம்பெருமானும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களும், மேல் விழுந்து போக்யராகக் கொள்ளுவர்கள். இங்ஙனன்றாகில், விப்ரலம்பகர் வார்த்தையாமிறே. இவர் ப்ராமானிக ரன்றிக்கேயொழிவரே. ப்ரகரணதுக்கீடாயிறே தலைக்கட்டியிருப்பதும்; அவர்களுக்குப் போல் என்றொரு சப்தம் இங்குக் கண்டிலோமீ! என்னில்,

“முற்றுவமை” என்றொரு லக்ஷணமிருக்கிறபடி. த்ருஷ்டாந்தம் புக்கவிடத்தே தார்ஷ்டாந்திகமும் வரக்கடவது. “தாவி வையங் கொண்ட தடந்தாமரைகள்” (6.9.9) என்னாநின்றதிதே.

விளக்கம் - (காமர் மானேய் நோக்கியர்க்கே) – மாணைப் போன்ற பார்வை கொண்ட பெண்களுக்குக் காதலனாக உள்ளவர்கள் போன்று இருப்பர்; அதாவது, பெண்களுக்குக் காதலன் இனிமையாக உள்ளதைப் போன்று, ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு இனிமையாக இருப்பார்கள். உள்ளது உள்ளபடி இங்கு கூறாமல், இது போன்று ஓர் உதாரணம் ஏன் கூறவேண்டும்? இந்த உதாரணத்தால் ஆவது என்ன என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார். இங்குள்ள இடத்திற்கு ஏற்ப விரோதம் இன்றி வலிந்து பொருள் கூறுகிறோம் என்பதைக் கூறுகிறார். அதாவது, உதாரணம் இல்லாதபோது, திருவாய்மொழி (5-8-6) - தூராக்குழி தூர்த்து எனைநாளகன்றிருப்பன் - என்று முன்னர் கூறியதற்கும், திருவாய்மொழி (6-9-9) – பல நீ காட்டிப்படுப்பாயோ – என்றும், திருவாய்மொழி (6-9-8) – கிறி செய்து என்னைப் புறத்து இட்டு இன்னம் கெடுப்பாயோ – என்றும் கூறுவதற்கும் முரண்பாடு ஏற்படுகிறது. ஆயினும் ஏன் கூறினார்? “மேல் கொடிதான நரகம்” என்று உள்ளபோதிலும் உலக விஷயங்களில் ஈடுபட்டபடி உள்ளவர்கள், அந்தக் கருத்துக்களை ஆராயாமல், தொடர்ந்து அந்த விஷயங்களில் விழுந்தபடி இருப்பர்; இதனைப் போன்று இந்தத் திருவாய்மொழியைக் கற்றவர்கள் மீது ஸர்வேச்வரனும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களும் விழுந்தபடி, அவர்களைத் தங்களுக்கே இனிமையாகக் கொள்வர். தான் கூறியபடி உதாரணத்துடன் கூறாமல், உள்ளது உள்ளபடி உரைத்தால், வஞ்சனை நிறைந்தவர்கள் கூறும் சொற்கள் போன்று ஆகிவிடும். இந்த இடத்திற்கு ஏற்றபடி கூறி அல்லவோ நிறைவு செய்யவேண்டும்? ஆனால் “அவர்களுக்குப் போன்று” என்பதாக, உவமையைக் கூறும் சொல் எதுவும் இங்கு காணவில்லையே என்றால், “முற்றுவமை” என்ற இலக்கணத்தின்படி இங்கு அமைந்துள்ளது என்கிறார். உவமை கூறும் இடத்தில் உபமேயமும் தொடர்ந்து வருகின்ற இலக்கணம், திருவாய்மொழி (6-9-9) - தாவி வையங் கொண்ட தடந்தாமரைகள் - என்பதில் காண்க.

திருவாய்மொழி ஐந்தாம் பத்து எட்டாம் திருவாய்மொழி ஸம்பூர்ணம்

திருவாய்மொழி ஐந்தாம் பத்து ஒன்பதாம் திருவாய்மொழி
மானேய் நோக்கு ப்ரவேசம்

வ்யாக்யானம் - திருக்குடந்தையிலே போய்ப் புக்கவிடத்திலும் தம் அபேக்ஷிதம் பெறாமையாலே திருவல்லவாழேறப்போக வொருப்பட்டு, தம்மபிமதம் ஸித்தியாதவோ பாதி அங்கு முட்டப்போகவுங்கூட அரிதாம்படி தமக்குப் பிறந்த அவஸாதத்தை அந்யாபதேஸத்தாலே அருளிச்செய்கிறார். “மாசறுசோதி”யிலே இவர்தாம் மடலெடுக்கப் புக்கு, “அவனுக்கு அவத்யம்” என்று தவிர்ந்தார்; இங்கு ஆற்றாமை தோற்ற, கண்ட திருப்பதிகள்தோறும் புக்கு நுழைந்து திரியாநின்றார்; இதுக்கடியேதும் தெரிகிறதில்லை. அங்கு அவன் ஸ்வரூபம் பரிஹரித்தார், இங்கு தம்முடைய ஸ்வரூபம் நோக்கப் பார்க்கிறார்; அங்கு வடிவிலே அணையவேணுமென்று ஆசைப்பட்டார்; பின்பு இவ்வளவும் வர அவ்வடிவிலே அவகாணித்தபடியால் ஆற்றாமை முறுகி, “கொம்மை முலைகளிடர் தீரக் கோவிந்தற்கோர் குற்றேவல்” என்கிறபடியே அடிமை செய்ய ஆசைப்படுகிறார். இனி இவர் தமக்குத்தான் ஸம்ச்லேஷமாவது மாநஸாநுபவமென்றிறே ப்ரவேசத்திலே அடியிலே சொல்லிற்று; இங்ஙனேயிருக்க, திருவல்லவாழேறப் புறப்பட்டுப் போகையாவதென்? பந்து வர்க்கம் நிஷேதிக்கையாவதென்? என்னில், அந்த மாநஸாநுபவம் தனக்கு ஒரு கலக்கம் வர அமையுமிறே.

விளக்கம் - திருக்குடந்தைக்குச் சென்ற பின்னரும் தனது ஆசை நிறைவேறாத காரணத்தால், திருவல்லவாழ் செல்வதற்கு முடிவு செய்தார். திருக்குடந்தையில் தனது ஆசை நிறைவேறாமல் உள்ளதைப் போன்று, திருவல்லவாழ் செல்வதற்கும் கூட அரிதாக இருந்தது. இவ்விதம் தமக்கு ஏற்பட்ட துன்பத்தை, மற்றவர்களைச் சார்பாகக் கொண்டு ஒரு பொருளை விளக்குவது போன்று அருளிச்செய்கிறார். திருவாய்மொழி (5-3) - மாசறு சோதி - என்ற திருவாய்மொழியில், மடல் எடுக்கத் துணிந்தார்; ஆனால் அவ்விதம் செய்தால் “அவனுக்குத் தாழ்வு ஏற்படும்” என்று எண்ணியவராகத் தவித்தார். இங்கு பிரிவாற்றாமை வெளிப்படும்படியாகப் பல திவ்யதேசங்களில் புகுந்தபடி உள்ளார். இதற்குக் காரணமும் அடிப்படையும் யாருக்கும் தெரியவில்லை. “மாசறு சோதி” திருவாய்மொழியில் அவனுடைய ஸ்வரூபத்தைக் காப்பாற்றினார்; அதாவது தானே தன்னைப் காப்பாற்றிக் கொள்ள

முயற்சித்தால், அவனுடைய “அனைத்தையும் காக்கும் தன்மை” என்பதற்கு இழுக்கு ஏற்படும் என்பதால் தவிர்த்தார்; இங்கு தனது ஸ்வரூபத்தை நோக்க எண்ணுகிறார். “மாசறு சோதி” திருவாய்மொழியில், அவனுடைய வடிவத்தினை அணைக்க ஆசை கொண்டார்; இங்கு அத்தகைய வடிவத்தில் மூழ்கி நிற்பதன் காரணமாக, பிரிவாற்றாமையானது முதிர்ந்து, நாச்சியார் திருமொழி (13-9) – கொம்மை முலைகள் இடர் தீரக் கோவிந்தற்கோர் குற்றேவல் - என்பதற்கு ஏற்ப, கைங்கர்யம் செய்ய விரும்புகிறார். இவருடைய சேர்க்கை என்பது, மனதால் ஏற்படும் அனுபவம் மட்டுமே ஆகும் என்பதாக அல்லவோ முன்பு கூறப்பட்டது? இவ்விதம் உள்ளபோது, திருவல்லவாழ் செல்ல முற்படுவது ஏன்? இவரை பந்துக்கள் விலக்குவது ஏன்? அத்தகைய மன அனுபவம் என்பதற்கு ஒரு கலக்கம் ஏற்படக்கூடும் என்பதால் விலக்குகிறார்கள். இங்கு “பந்துக்கள்” என்பது அவனுடன் உள்ள ஸம்பந்தம் குறித்த ஞானம் மற்றும் உபாயத்தில் உறுதி போன்றவை ஆகும். இவர் தனது முயற்சியால் இவற்றைக் கைகூட எண்ணும்போது, அவனுடைய ஸ்வரூபத்திற்கு முரண்பாடு ஏற்படுவதால், அவற்றைத் தனது முயற்சியால் பெறுவதை, கைவிட எண்ணுகிறார்; இதுவே “பந்துக்கள் விலக்குதல்” என்பதாகக் கூறப்பட்டது.

வ்யாக்யானம் - எம்பெருமானோடே கலந்து பிரிந்து பிரிவாற்றாமை நோவுபடுகிறாளொரு பிராட்டி, தன்னுடைய ஆபிஜாத்யாதிகளையும் பாராதே, திருவல்லவாழேறப் புறப்பட்டுப் போகப்புக, இத்தையறியும் தோழிமார் வந்து, “இது கார்யமல்ல, நந்தலைமைக்குப் போராது காண்” என்று ஹிதஞ்சொல்லி மீட்கப் பார்க்க, “இனி நீங்கள் சொல்லுகிறவற்றால் நான் பெற்றதென்; அவ்வூரில் திருச்சோலையும், அங்குண்டான பரிமளத்தைக் கொய்து கொண்டு புறப்படுகிற தென்றலும், அங்கே மதுபாநம் பண்ணிக் களித்துப் பாடாநின்றுள்ள வண்டுகளினுடைய இனிதான மிடற்றோசையும், ஊரிலுண்டான வைதிக க்ரியா கோலாஹலங்களும், நகர ஸம்பரமங்களும், இவையெல்லாம், நீங்கள் என்னை மீட்க நினைக்கிறவோபாதி “அங்கே போரு போரு” என்று அழையாநின்றது; ஆன பின்பு நீங்கள் சொல்லுகிறவற்றால் பெற்றதென்” என்று தன்னார்த்தியை அவர்களுக்கு ஆவிஷ்கரித்து அவர்களை அநுநயியா நின்று கொண்டு; திருவல்லவாழிலே நான் நினைத்தபடியே போய்ப்புக்குப் பரிமாறவல்லேனேயென்று அவர்களுக்குச் சொல்லுகிறாளாயிருக்கிறது.

விளக்கம் - ஸர்வேச்வரனுடன் கலந்து பிரிந்ததால், பிரிவாற்றாமை கொண்டு வருந்தும் ஒரு நாயகி, தனது குடிப்பெருமையை ஆராயாமல், திருவல்லவாழ் புறப்படத் தயாராகிறாள். இதனை அறிந்த தோழிமார்கள் அவளிடம் வந்து, “இது சரியான செயல் அல்ல. நம்முடைய நிலைக்கு இது ஏற்புடையது அல்ல” என்று நன்மை அளிக்கும் சொற்களை உரைத்து, அவளை மீட்டு எடுக்க முயன்றார்கள். இதற்கு நாயகி அவர்களிடம், “இனி நீங்கள் கூறியபடி உள்ளதால் நான் அடையப்போவது என்ன? அந்த ஊரில் அழகான சோலைகள், அந்தச் சோலைகளில் உள்ள பரிமளத்தைக் கவர்ந்து எடுத்துக் கொண்டு வீசும் தென்றல், அந்தச் சோலையில் மதுவைப் பருகியபடி களித்து நின்று பாடும் வண்டுகளுடைய இனிமையான மிடற்றோசை, ஊரில் காணப்படும் வைதிக செயல்களுடைய ஓசைகள், நகரத்தின் பரபரப்பு போன்ற இவை அனைத்தும், நீங்கள் என்னை இங்கு நிறுத்த முயற்சி செய்வது போன்று, “இங்கு போவாயாக போவாயாக” என்று அழைத்தபடியே உள்ளன. இவ்விதம் உள்ள பின்னர் நீங்கள் கூறுவதன் மூலம் நான் அடையப்போவது என்ன?”, என்றாள். இப்படியாகத் தனது துன்பத்தை அவர்களுக்கு உணர்த்தி, அவர்களை வேண்டிக் கொண்டவளாக, “திருவல்லவாழில் நான் நினைத்தபடியே சென்று, அவனுடன் கலக்க வல்லவள் ஆகிறேன்”, என்று அவர்களுக்குக் கூறுவதாக உள்ளது.

வ்யாக்யானம் - “இதுதான் நான் அநுபவித்தேன்” என்று ஜீயர் அருளிச்செய்வார். பட்டர் திருவடிகளை ஆச்ரயித்துப் பின்பொருகால் மேல்நாட்டுக்கெழுந்தருளி மீண்டு பெரிய த்வரையோடே “திருநாளுக்குதவ வேணும்” என்று வர, திருக்கரம்பன்துறையளவிலே வந்தவாறே அசிந்திதமாக ஆறு பெருகிக் கிடக்க; இராத் திருநாளெழுந்தருளி இங்குண்டான ஸம்ப்ரமங்களெல்லாம் செவிப்படுவது, வந்து புகுரப் பெறாதொழிவதாய்க் கொண்டு “போர நோவுபட்டோம்” என்று அருளிச்செய்வார். ச்வேத த்வீபத்தைச் சென்று கிட்டி, உள்ளூப் புகுகைக்கு யோக்யதையில்லாமையாலே புறம்பே நின்று; அங்குள்ளார் எம்பெருமானைக் கண்டு படுகிற ஸம்ப்ரமத்தைச் செவியாலே கேட்டு நிற்பது, கண்ணால் காணப்போகாதொழிவதாய்க் கிடந்து பட்டாப்போலே கிடந்து கூப்பிடுகிறாராயிற்று இவரும்.

விளக்கம் – “அங்குள்ள பரபரப்பு போன்றவற்றைக் கேள்விப்பட்டாலும், அருகில் சென்று அனுபவிக்க இயலாமல் உள்ள இந்த நிலையை நான் அனுபவித்தேன்”, என்று நஞ்ஜீயர் அருளிச்செய்வார். ஸ்வாமி பராசரபட்டருடைய திருவடிகளை எப்போதும் அண்டியே உள்ள நஞ்ஜீயர் ஒருமுறை திருநாராயணபுரம் சென்றார். அப்போது, “மார்கழி மாதத் திருநாளில் பட்டருக்கு உதவவேண்டும்” என்பதான வேகத்துடன் திருவரங்கம் நோக்கி விரைந்தார். அப்போது, உத்தமர்கோயில் அருகில் கொள்ளிடம் ஆற்றில் நீர் பெருகி நின்றது. திருவாய்மொழித் திருநாளில் இங்கு வந்து சேர முயற்சிகள் செய்தபடி இருந்தபோது, திருவரங்கத்தில் எழுகின்ற பரப்பரப்பு முழுவதும் அவர் காதுகளில் விழ, இங்கு வந்து சேர இயலவில்லை என்பதை எண்ணி, “மிகுந்த நோவு கொண்டோம்” என்று அருளிச்செய்வார். நான்முகனுடைய மனதிலிருந்து தோன்றிய ரிஷிகள், ச்வேத தீபத்தை அடைந்து, அங்கு உள்ளே புக இயலாமல் வெளியே நின்று, அங்குள்ளவர்கள் ஸர்வேச்வரனைக் கண்டு அடையும் பரபரப்புக்களைச் செவிகளால் கேட்டு, கண்களால் காண இயலாமல் அடைந்த வேதனைகளை இவரும் அடைந்தது போன்று கூப்பிடுகிறார்.

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
 ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
 ஸ்வாமி வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
 ...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி ஆளவந்தார் அருளிச் செய்த

ஸ்தோத்ர ரத்னம்

இதற்கு ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை

அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்

(பகுதி – 99)

48. அபராத ஸஹஸ்ர பாஜநம் பதிதம் பீம பவ அர்ணவ உதரே
அகதீம் சரணாகதம் ஹரே க்ருபயா கேவலம் ஆத்மஸாத்குரு

பொருள் - அனைத்து துயரங்களையும் போக்கவல்லவனே! ஆயிரக்கணக்கான அபராதங்களுக்கு இருப்பிடமாகவும், அச்சத்தை ஏற்படுத்தக்கூடிய ஸம்ஸாரம் என்ற ஸமுத்திரத்தில் விழுந்தவனாகவும், உன்னை அல்லாமல் வேறு கதி அற்றவனாகவும், “சரணம் அடைந்தவன்” என்று கூறுபவனாகவும் உள்ள என்னை, உனது க்ருபையால், உன்னுடையவனாக ஏற்பாயாக.

அவதாரிகை - தம்முடைய அயோக்யதையை அனுஸந்தித்து அகலப்பார்த்தவர் ருசியின் மிகுதியாலே அகலமாட்டாதே நிற்க, “இந்த அயோக்யதைக்குப் பரிஹாரமும் நம் க்ருபா ஜநிதமான ப்ரபத்தியே காணும்” என்ன மீண்டாராய், “இந்த அயோக்யதா ஹேது பூத ஸர்வாபராதங்களுக்கும் பரிஹாரம் தன்னுடைய வெறுமையை முன்னிட்டுப் பண்ணும் ப்ரபத்தியேயாகாதே” என்று வேதாந்த ரஹஸ்யத்தை முன்னிட்டு, “கேவல க்ருபையாலே தேவர் என் பாபத்தைப் போக்கி விஷயீகரிக்க வேணும்” என்கிறார்.

விளக்கம் - தனது தகுதி அற்ற தன்மையை எண்ணியவராகவும், ஸர்வேச்வரனை விட்டு அகன்று செல்ல முனைந்தார். ஆனால் இவன் மீது உள்ள ருசி காரணமாக அவ்விதம் அகல இயலாமல் நின்றார். “இத்தகைய தகுதி அற்ற நிலைக்குப் பரிகாரம் எதுவென்றால், நம்முடைய க்ருபையால் பிறக்கின்ற ப்ரபத்தியே ஆகும்

என்று அறிவாயாக”, என்று ஸர்வேச்வரன் இவரிடம் கூறினான். இதனைக் கேட்ட இவர், “இத்தகைய தகுதியற்ற நிலைக்குக் காரணமாக உள்ள அனைத்து அபராதங்களுக்கும் ஏற்ற பரிகாரம், என்னிடம் எந்தக் கைம்மாறு மற்றும் சக்தி இல்லை என்பதான வெறுமையை முன்னிட்டு செய்யப்படும் ப்ரபத்தியே ஆகும்”, என்ற வேதாந்த ஆழ்பொருளை உணர்ந்தார். ஸர்வேச்வரனிடம், “உனது க்ருபை மூலம் மட்டுமே எனது பாபங்களை விலக்கி, என்னை ஏற்பாயாக”, என்கிறார்.

அவதாரிகை (தொடர்ச்சி) - அதவா, தாம் ப்ரார்த்தித்தபோதே ப்ராப்யம் ஸித்தியாமையாலே, “ஸம்ஸாரியான நாம் ஆசைப்படக்கடவோமோ?” என்று நிந்தித்துக் கொண்டு, பின்பும் ருசியாலே அகலமாட்டாதே, “இப்படி விளம்பிக்கைக்கு ஹேதுவான பாபத்தையும் தேவருடைய கேவல க்ருபையாலே போக்கித் தந்தருளவேணும்” என்கிறா ராகவுமாம். அத்தலையில் பெருமையின் எல்லையைப் பார்த்து அகன்றார் அங்கு; இங்கு நீர்மையின் எல்லையைப் பார்த்துக் கிட்டுகிறார்.

விளக்கம் – அல்லது வேறுவிதமாகவும் கூறலாம். தான் ப்ரார்த்தனை செய்தபோது, அடையப்படவேண்டிய இலக்கானது கிட்டவில்லை. ஆகவே, “ஸம்ஸாரியாக உள்ள நாம் இந்த உயர்ந்த விஷயத்திற்கு ஆசைப்பட இயலுமா?” என்று தன்னைத்தானே நிந்தித்துக் கொண்டார். ஆயினும் அவன் மீது உள்ள ருசி அகலவில்லை. எனவே, “இப்படியாகத் தாமதம் ஏற்படுவதற்குக் காரணமாக உள்ள எனது பாபங்களையும், உன்னுடைய க்ருபை மூலம் மட்டுமே விலக்கித் தந்தருளவேண்டும்”, என்கிறார் என்றும் பொருள் கூறலாம். அவனுடைய பெருமையின் எல்லையை எண்ணியவராக அகல முயன்றார்; அவனுடைய நீர்மையின் எல்லையை பார்த்து இங்கு அண்டுகிறார்.

வ்யாக்யானம் - (அபராத ஸஹஸ்ர பாஜநம்) தேவர் குணைக பாஜநரானாப்போலே, அஸங்குசிதமான அபராதங்களுக்குக் கொள்கலமான என்னை. அபராத சப்தத்தாலே சொல்லிற்று புண்ய பாப ரூபமான பகவந் நிக்ரஹாநுக்ரஹமென்கை. ஆகையால் இந்த வேதார்த்தத்தை வெளியிடுகிறார். (பதிதம்) அந்தப் பாபத்தை விளைக்கும் ஸம்ஸாரத்திலே யிருந்திறே கூப்பிடுகிறது. “கொடுவினைத்தூற்றுள் நின்று”. (பீம) ஜ்ஞாநம் பிறந்தார்க்குக் கட்டடங்க

பயாவஹமாயிருக்குமென்கை. “அஹம் பீத: அஸ்மி தேவேச ஸம்ஸாரே அஸ்மிந் பயாவஹே”.

விளக்கம் - (அபராத ஸஹஸ்ர பாஜநம்) - நீ எல்லையற்ற குணங்களுக்கு இருப்பிடமாக உள்ளது போன்று, எண்ணற்றதும் சுருக்கம் இல்லாததும் ஆகிய அபராதங்களுக்கு இருப்பிடமாக உள்ள என்னை. அபராதம் என்பதன் மூலம் புண்ணிய வடிவில் உள்ள பகவத் அனுக்ரஹம் மற்றும் பாப வடிவில் உள்ள பகவத் நிக்ரஹம் ஆகிய இரண்டுமே கூறப்பட்டது. ஆக புண்ணியம் மற்றும் பாபம் ஆகிய இரண்டுமே மோசஷத்தைத் தடுக்கவல்ல அபராதங்கள் என்பதான வேதாந்த உண்மையை இங்கு வெளியிட்டார். (பதிதம்) - அந்தப் பாபங்களை விளைவிப்பதான ஸம்ஸாரத்தில் நின்று அழைக்கிறார். திருவாய்மொழி (3-3-9) - கொடுவினைத்தூற்றுள் நின்று - என்பது காண்க. (பீம) - ஞானம் ஏற்பட்டவர்களுக்கு, முற்றிலுமாக அச்சத்தைப் பிறக்கும்படி செய்வதாக உள்ளது. ஜிதந்தே (1-8) - அஹம் பீத: அஸ்மி தேவேச ஸம்ஸாரே அஸ்மிந் பயாவஹே - நித்யஸூரிகளுக்குத் தலைவனே! அச்சத்தை ஏற்படுத்தும் இந்த ஸம்ஸாரத்தில் நான் அச்சத்துடன் உள்ளேன் - என்பது காண்க.

வ்யாக்யானம் - (பவார்ணவ) பரிச்சேதிக்க அரிதாய், அத்தாலே துஸ்தரமாயிருக்கை. ஸம்ஸாரமாகிற கடலிலே புக்கார்க்கு, விஷ்ணு போதமொழியத் தந்தாமால் கரையேறவொண்ணாதிருக்கை. “வைகுந்த னென்பதோர் தோணி பெறாதுழல்கின்றேன்” என்னக் கடவதிநே. (உதரே) “நின்பன்மாமாயப் பல் பிறவியில் படிகின்ற யான்” என்கிறபடியே, எடுக்கப் பார்த்தாலும் உனக்கும் எட்டாதபடியாயிருக்கை. (பதிதம்) கர்மம் புகத் தள்ள விழுந்து கிடக்கிறபடி. (அகதிம்) உன்னையொழிய வேறு புகலற்று இருக்கிற என்னை. (சரணாகதம்) சரணாகத சப்த யுக்தனான என்னை. (ஹரே) மித்ர பாவமேயடியாக ஸமஸ்த துஃக்கங்களையும் போக்குகையே ஸ்வபாவமாக உடையவனே! (கேவலம் க்ருபயா) ஆர்த்த ப்ரபந்நனல்லன் என்னாதே “க்ருபா மாத்ர மநோ வ்ருத்தி:” என்கிறபடியே, ஸஹகாரமில்லாத க்ருபையினாலே. (ஆத்மஸாத்க்ரு) ஆத்மஸாத்நாகப் பண்ணியருளவேணும். நம்முடையவனென்று விஷயீகரித்தருள வேணும்.

விளக்கம் - (பவ அர்ணவ) - அளவிட இயலாதபடி உள்ளதாக, அதன் காரணமாகக் கடக்க இயலாதபடி உள்ளது. ஸம்ஸாரம் என்ற ஸமுத்திரத்தில் புகுந்தவர்களுக்கு, விஷ்ணுவைக் குறித்து அறிவது என்பது அல்லாமல், தாங்களால் முயற்சி செய்து கரை ஏற இயலாதபடி இருத்தல். நாச்சியார் திருமொழி (5-4) - வைகுந்தனென்பதோர் தோணி பெறாதுழல்கின்றேன் - என்பது காண்க. (உதரே) - திருவாய்மொழி (3-2-2) - நின் பன்மாமாயப் பல் பிறவியில் படிகின்ற யான் - என்பதற்கு ஏற்ப, மீட்க எடுக்க நீ முயன்றாலும், உனக்கும் எட்டாதபடி ஆழ்ந்து இருத்தல். (பதிதம்) - கர்மம் தள்ளும்படியாக வீழ்ந்து கிடத்தல். (அகதிம்) - உன்னைத் தவிர வேறு புகல் இல்லாத என்னை. (சரணாகதம்) - “சரணம் புகுந்தவன்” என்று கூறும்படி உள்ள என்னை. (ஹரே) - நட்பு காரணமாகவே அனைத்து துக்கங்களையும் போக்கித் தரவல்ல இயல்பு கொண்டவனே! (கேவலம் க்ருபயா) - ஆர்த்த ப்ரபந்தன் என்று கூறாமல், ஸ்ரீவிபு. (5-7-70) - க்ருபா மாத்ர மநோ வருத்தி: - க்ருபையை மட்டும் செய்யவேண்டும் - என்று காளியன் கூறியபடி, வேறு துணை அவசியம் இல்லாத க்ருபையை மட்டுமே கொண்டு. (ஆத்மாஸாத்க்ரு) - எனது ஆத்மாவின் இருப்பை நீ நிலை நிறுத்தவேண்டும். “நம்முடையவன்” என்று என்னை ஏற்கவேண்டும்.

ஸ்வாமி ஆளவந்தார் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்